

Taizs Gergő

TÁVOLODÓBAN A KÖZÉPPONTTÓL

2020-08-14 | VERS

a vasárnap délelőtti homályban
kirostált iratok kötegnyi tele-
jegyzetelt boríték bizonylatok
az asztalfiók kitépett tartalma
hever a padlón minden felbukik
mint másnap mikor fejfájósan

megláttam a falfirkát
a körúttól nem messze egy
kipufogógáztól megfeketedett
pesti bérház oldalán kiskapitális
törtfehér félkövér bradley
hand betűtípussal hogy
nem fontos

most újságkivágásokat olvasok
bennük borzasztó állandóságok mint
a száznyolcvan éve működő elem
mélytengerek rejtelmes világa
napkitörések energiarészecskéi
letapadt szemhéj alatt a gyulladás
miért gömb alakú a buborék

aztán fotóalbum
helyek ahol már nem vagyunk
ahogyan már nem leszünk
onnan távolodunk rakparton
kirakat tükréből villanyoszlop-
tól villanyoszlopig parkon
át dombokon sárga villamoshoz
az utca túloldalára amíg
már sehol sem vagyunk

mert

tényleg

nem fontos

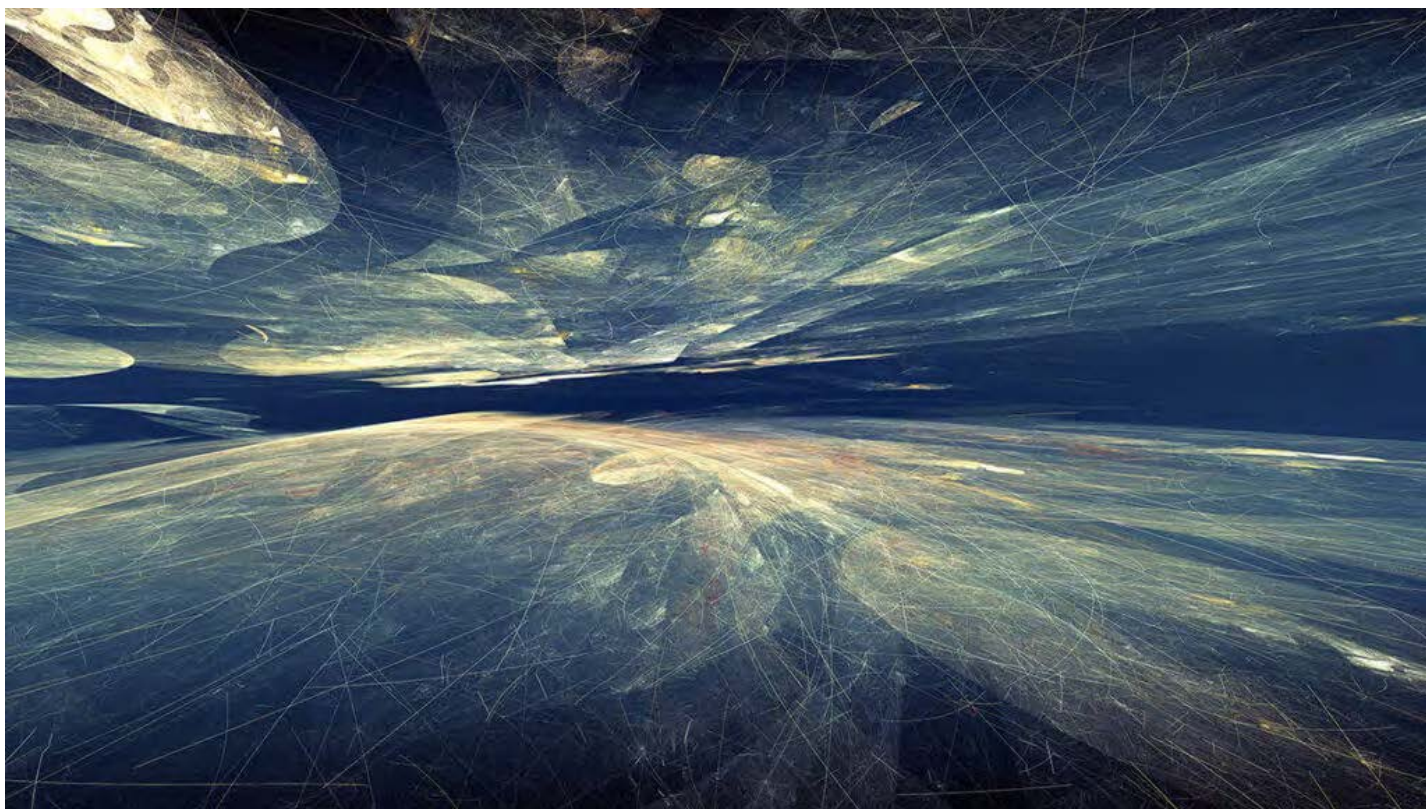
miért gömb alakú bármi

kép | adobe.com

Taizs Gergő

LÉNYEGÉBEN SÚLYTALAN

2020-08-25 | VERS

azelőtt,
hogy fejünkre omlott a mennyezet,
olyannak hittelek, mint Atlasz a festményen,
amit egy amerikai galéria kínálatában láttam:
az óriás úgy kapaszkodik a bolygóba,
mintha a gravitáció ellentétes erővel hatna rá,
de ragaszkodása legyőzi a taszítást.

feltételeztem, ha rád nehezedne
a mindenség, gond nélkül elbírnád,
de kevesebb is elég volt a megroppanáshoz,
például a mágneses erővonalak sűrűsödése,
akár a plafont befutó hajszalerek,
s te mindig jó érzékkel hagytad el a szobát.

azután kértelek,
segítség félreérteni
a várakozást,
az első busz meghitt motorzúgását,
a csomagokat, a cipő orrán a fókuszot,
tenyeredben a leszakadt mennyezetdarabot.

ez nem törésvonal,
talán csak bolygóközi talány,
vállamon az égbolt:
a titán súlylökése,
ahogy görcsösen ragaszkodik az elengedéshez.

(most egymástól elfelé zuhanunk,
repülés híján az emlékezés marad,
hogy a szabadon eső test lényegében súlytalan)

kép | adobe.com